

ГЛАВА 1: ХОЛОДНІ ФЛЮЇДИ

Ватнайокутль, Ісландія

ОДНИМ з куточків Ватнайокутля, куди люди іноді все-таки навідуються, був ресторан «Великий поморник». Він розташований на березі льодовикового озера і з травня до серпня обслуговує туристів, охоплених бажанням лазити льодовиками. Артеміс домовився про зустріч з власником закладу, закритого до нового сезону, на ранок першого вересня. У свій п'ятнадцятий день народження.

Артеміс кермував снігоходом так, щоб триматися уздовж нерівного берега озера. Льодовик тут полого сповзав у чорну воду, поверхню якої прикрашали химерні візерунки з потрощених крижин. Вітер аж ревів у вухах, немов збуджений натопи на стадіоні, і приносив із собою гострі, як площики стріл, крижинки, що боляче сікли по губах і носі, обсипаючи

обличчя немов картечцю. Безмежний і безжалісний простір... Артеміс чудово розумів: будь-яка отримана в цій сніговій пустелі травма може спричинити швидку та болісну смерть або — щонайменше — жахливе приниження перед спалахами фотоапаратів останніх цього сезону туристів, що було б трохи менш боляче, ніж болісна смерть, зате тривало б значно довше.

Власник «Великого поморника» — дужий ісландець, гордий власник здоровенних моржевих вусів, що не поступалися розмірами розмаху крил великого баклана, і не надто правдоподібного імені Адам Адамсон, стояв на ганку ресторану, прикладаючи пальцями і притупуючи у такт музиці, що лунала лише в його голові, та ще знаходив час хихикати, спостерігаючи, як нерівно рухається Артеміс замерзлим берегом озера.

— Чудове видовище,— сказав Адамсон, коли Артеміс нарешті тицьнувся носом свого снігохода у ганок ресторану.— Чорт забирай, *hardur madur**, останнього разу я так сміявся, коли мій пес намагався зжертви власне відображення.

Артеміс похмуро посміхнувся, розуміючи, що ресторатор підсміюється з його водійських навичок, точніше, з цілковитої їх відсутності. Хлопець почав незграбно злазити зі снігохода, щось бурмочучи собі під ніс, немов той ковбой, що в нього посеред три-

* Крутий хлопець (ісландський сленг).

денного перегону худоби іздох кінь, тож мусив був сідлати найтлустішу корову в череді.

— Тепер ти ще й бурчиш, зовсім як мій пес,— за-
реготав старий.

Артеміс Фаул терпіти не міг здаватися безглуз-
дим, але охоронця Батлера поряд не було, тому
доводилося покладатися лише на власні моторні на-
вички, а вони, як відомо, були в хлопця не найліпші.
Один дотепник, шестикласник зі школи Сент-Барт-
лебі, спадкоємець готельної імперії, прозвав Артемі-
са Лівоногим Фаулом — мовляв, у того обидві ноги
ліві, тож він і не може влучити по футбольному м'я-
чу жодною з них. Близько тижня Артеміс терпів те
прізвисько, а потім скупив мережу готелів, яку мав
успадкувати гострослів. Кепкування миттєво припи-
нилися.

— Сподіваюся, все готово? — запитав Артеміс,
стискаючи і розтискаючи пальці в патентованих ру-
кавичках з неопрену.

Помітив, що одна долоня нагрілася дужче,— ймо-
вірно, коли він налетів на брилу льоду за півмилі
вниз берегом, термостат вийшов із ладу. Хлопець
висмикнув шнур живлення зубами: надто пере-
охолодитися він не міг, адже восени температура
в тутешніх місцях трималася близько нуля.

— Здоров,— відгукнувся Адамсон.— Приємно
нарешті зустрітися з тобою зблизька, якщо не око
в око.

